

मरुन्मन्दं मन्दं दलितमरविन्दं तरलय-

ब्रजोवृन्दं विन्दन्किरति मकरन्दं दिशि दिशि ॥'

ओजश्चित्तस्य विस्ताररूपं दीप्तत्वमुच्यते ॥ ४ ॥

वीरवीभत्सरौद्रेषु क्रमेणाधिक्यमस्य तु ।

अस्यौजसः । अत्रापि वीरादिशब्दा उपलक्षणानि । तेन वीराभा-
सादावप्यस्यावस्थितिः ।

वर्गस्याद्यतृतीयाभ्यां युक्तौ वर्णौ तदन्तिमौ ॥ ५ ॥

उपर्यधो द्वयोर्वा सरेफौ टठडढैः सह ।

शकारश्च षकारश्च तस्य व्यञ्जकतां गताः ॥ ६ ॥

व्यञ्जकत्वं यथा—‘मुद्रितामिन्दुमालोक्य पद्मिनीं पश्य सुन्दरि । हन्त कान्तस्य
विच्छेदे मधुरोऽपि न रोचते ॥’ सुकुमारार्थप्रतिपादकरचनाया माधुर्यव्यञ्जकत्वं
यथा—‘उचितं गोपनमनयोः स्तनयोः कनकाद्रिधर्मतस्करयोः । अवमानितविधु-
मण्डलमुखमण्डलगोपनं किमिति ॥’ । ओजोगुणमाह—ओज इति । दीप्तत्व-
मोजः । तत्र दीप्तत्वमाह—चित्तेति । उत्साहाद्याकारानुविद्धचमत्कारोद्धोघेन जा-
यमान उत्साहाद्यविषयकचमत्कारोद्धोघ इति तदर्थः । केचित्तु—‘दीप्तत्वं कटु-
वर्णश्रवणजन्यश्रोत्रदुःखसंभिन्नमुखविशेषः, स एव चित्तविस्तारः’ इत्याहुः । तन्न ।
अनिष्टुराक्षरप्रायबन्धव्यज्यमाने वीरादौ तदभावप्रसङ्गात् । ‘चित्तविस्ताररूपदी-
प्तत्वजनकमोजः’ इति काव्यप्रकाशः । तन्न । वीरादिभ्य एव जायमानदी-
प्तत्वस्यैव ओजःस्त्रीकारेणोपपत्तौ तज्जनकधर्मान्तरकल्पने मानाभावात् । ओजो-
विषयानाह—वीरेति । वीरापेक्षया वीमत्से, तदपेक्षया रौद्रे ओजस आधि-
क्यमतिशयः । रौद्रवीरे च निष्प्रतिभटमोजः । वीमत्से तु माधुर्यलेशानुविद्धम् ।
हास्याद्भुतभयानकेषु द्वयोः समावेशो ध्वनिसिद्धान्तसंग्रहोक्तरीत्या ज्ञेय इति
चण्डीदासः । एतन्मते वीमत्सापेक्षया रौद्रवीरयोरोजस आधिक्यम् ॥ ओजो-
व्यञ्जकान्वर्णादीनाह—वर्गस्येति । सजातीयस्य विजातीयस्य वेत्यर्थः । तद-
न्तिमौ वर्गाद्यतृतीययोरन्त्यौ वर्गस्य द्वितीयचतुर्थौ । सरेफाविति । द्विवचनं

कूजन्तो मदवन्तश्चालिपुञ्जा भ्रमरश्रेणयो यत्र । तच्चपलयन् कम्पयन् । दलितं प्रफुल्लम् ।
तरलयन् कम्पयन् । रजोवृन्दं परागसमूहम् । विन्दन् गृह्णन् । विकिरति विक्षिपति ।
मकरन्दं पुष्परसम् । उदाहरणद्वये मूर्धस्थवर्णान्त्यवर्णानामल्पसमासस्य च माधुर्यव्यञ्जक-
त्वम् । असमासस्य यथा—‘मानं विमुञ्च कल्याणि दासं मामनुकम्पय । विजहीहि रूपो
रागमधरस्य च कम्पनम् ॥’ ओजोगुणमाह—ओज इति । चित्तविस्तारो वीरादिरसा-
स्वादेन जायमानो विसर्गविशेषः । अत्रापि ओजोलक्षणेऽपि । तदन्तिमौ वर्गद्वितीयवर्ग-